

ΕΠΙΠΕΔΟΧΩΡΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ:

1. Το βιβλίο «Η επιπεδοχώρα» αναφέρεται σε μια χώρα όπου η ζωή αναπτύσσεται πάνω στο επίπεδο. Είναι ωστόσο μια οργανωμένη κοινωνία με τους κατοίκους της χωρισμένους σε άρχουσες ή μη τάξεις. Η οργάνωση αυτών των τάξεων ξεκινά με τα ισοσκελή τρίγωνα όπου αποτελούν τους στρατιώτες της επιπεδοχώρας αλλά και τις ευθείες γραμμές δηλαδή τις γυναίκες. Η θέση τους είναι υποτιμημένη και ειδικότερα των γυναικών όπου θεωρούνταν ταυτοχρόνως χαμηλής νοημοσύνης λόγω της τότε αντίληψης, πως η μικρών μοιρών γωνία συνεπαγεται και με μικρή αντίληψη. Άλλες τέτοιου είδους εγωιστικές και λανθασμένες αντιλήψεις αποτελούν την αιτία των δυο διαφορετικών εισόδων στα σπίτια για τους άνδρες και τις γυναίκες. Ωστόσο ο βασικότερος λόγος αυτής της δομής των σπιτιών είναι η επικινδυνότητα των γυναικών εφόσον έχουν υπερβολικά μυτερές άκρες και ανα διαστήματα έχουν σημειωθεί ενδοοικογενιακά ατυχήματα.

Επίσης οι γυναίκες είναι υποχρεωμένες όταν κυκλοφορούν σε δημόσιους χώρους να κουνούν τα οπίσθιά τους ή να βγάζουν μια ειρηνική κραυγή αφού οι άκρες τους δεν είναι εύκολα ορατές. Η ζωή στην επιπεδοχώρα παρουσιάζει αρκετές ομοιότητες με την Βικτωριανή Αγγλία, κάτι που οφείλεται στο ότι ο συγγραφέας ζούσε σε αυτή την εποχή. Πρωταρχική ομοιότητα είναι η αντιμετώπιση των γυναικών και η κοινωνική αδικία απέναντι στους λιγότερο ισχυρούς και τους άσημους. Έτσι λοιπόν ο συγγραφέας εκφράζει με έμμεσο τρόπο τις απόψεις του και ασκεί κριτική στους πολιτικούς άρχοντες.

2.

Στην επιπεδοχώρα είναι νόμος όλα τα σχήματα να έχουν ίσες πλευρές. Ωστόσο υπάρχουν κάποιοι πολίτες που γεννιούνται παρεκκλίνοντας από αυτήν την αντίληψη. Αυτά τα σχήματα είναι τα λεγόμενα ακανόνιστα σχήματα. Τέτοιοι πολίτες προκαλούν προβλήματα και αποτελούν κίνδυνο για ατυχήματα στην καθημερινή ζωή της επιπεδοχώρας αφού οι περιορισμένες μέθοδοι αναγνώρισης μεταξύ των σχημάτων δεν επιτρέπουν σε κάποιο άλλο σχήμα να διακρίνει την μορφολογία του. Ένα ακανόνιστο σχήμα περιφρονείται από τον οικογενειακό του και κοινωνικό περίγυρο και συχνά θανατώνεται ή καθιλώνεται σε ένα γραφείο ως γραφιάς ογδοής κατηγορίας. Αποκλείεται επίσης από τον γάμο και είναι υποχρεωμένο να είναι σκλάβος. Γνωρίζοντας λοιπόν ότι ο συγγραφέας του βιβλίου προσπαθεί μέσω αυτού να εκφράσει την κοινωνική αδικία της εποχής του, καταλαβαίνουμε πως συνδιάζει τα ακανόνιστα σχήματα με τους ανθρώπους με ειδικές ανάγκες στην Βικτωριανή Αγγλία. Συνεπώς η

μεταχείριση αυτών των ανθρώπων δεν ήταν η καλύτερη. Ίσως περιπαίζονταν και αντιμετωπίζονταν με περιφρόνηση και χλεβασμό. Δεν είχαν ιδιαίτερα κοινωνικά δικαιώματα και θεωρούνταν ανίκανοι για κάθε εργασία. Αντίθετα στις μέρες μας η ζωή των ανθρώπων με κινητικές δυσκολίες και γενικότερα ειδικές ανάγκες είναι σαφώς καλύτερη όπως και η αντιμετώπισή μας προς αυτούς. Συμετέχουν ενεργά ως πολίτες στα κοινωνικά θέματα της χώρας τους και μπορούν να βρουν τον επαγγελματικό τους προσανατολισμό. Τέλος όχι μόνο δεν είναι τοποθετημένοι στο περιθώριο αλλά με τα κατορθώματά τους αποτελούν παραδείγματα μίμησης και έχουν ανάγκη την φροντίδα και την στοργή μας. Ωστόσο ακόμα και σήμερα υπάρχει ένας αριθμός μνησικάκων και μικρόψυχων ανθρώπων που γελούν μαζί τους και δεν σέβονται τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Φυσικά ολοι ελπίζουμε σε μία μέρα που τέτοιου είδους διακρίσεις θα έχουν εξαλιφθεί.